

Działoszyce, dnia 30.07.2019 r.

Znak: Fn. 310.1.2019

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Burmistrz Miasta i Gminy Działoszyce działając na podstawie art. 14 j § 1, art. 14c i art. 14d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.) oraz art. 1 a ust. 1 pkt. 2 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 1445 z późn. zm.) po zapoznaniu się z wnioskiem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 29.05.2019 r. (data wpływu do tutejszego urzędu 05.06.2019r.) o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości dotyczącej „Sieci Szerokopasmowej Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie” tj. opodatkowania budowli wchodzących w skład Sieci Szerokopasmowej Burmistrz Miasta i Gminy Działoszyce postanawia uznać, że stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 05 czerwca 2019 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął wniosek od Zarządu Województwa Świętokrzyskiego o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości dotyczące realizacji projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie”

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Województwo Świętokrzyskie jest czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług. Województwo Świętokrzyskie realizuje projekt „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie” finansowany częściowo ze środków pochodzących z funduszy europejskich. Realizacja projektu obejmuje dwa etapy. W ramach pierwszej fazy projektu zrealizowany został na terenie województwa świętokrzyskiego obiekt w postaci sieci telekomunikacyjnej. Sieć ta, będąca siecią internetu szerokopasmowego, obejmuje obszary, gdzie do chwili obecnej dostęp do stałych i szybkich łączy internetowych był mocno utrudniony lub niemożliwy. Sieć telekomunikacyjna została zrealizowana z udziałem dofinansowania ze środków Unii Europejskiej. W ramach drugiej fazy realizacji projektu, przy pomocy wybudowanej sieci telekomunikacyjnej, zapewniany jest dostęp szerokopasmowy. Realizacja dostarczania sieci szerokopasmowej następuje za pośrednictwem operatorów telekomunikacyjnych.

W celu realizacji projektu w 2015 roku została zawarta umowa partnerstwa publiczno-prywatnego, na mocy której operowanie siecią, w tym świadczenie usług z wykorzystaniem sieci telekomunikacyjnej na rzecz operatorów komunikacyjnych, zostało powierzone operatorowi infrastruktury (podmiot będący operatorem infrastruktury zmienił się w 2016r.).

Zgodnie z umową o partnerstwie publiczno-prywatnym, sieć od Województwa dzierżawi operator infrastruktury, w zamian za co zobowiązany jest do zapłaty czynszu dzierżawnego na rzecz Województwa z jednoczesnym pobieraniem pożytków z dzierżawionej sieci tj. przychodów z działalności gospodarczej wykonywanej przy wykorzystywaniu sieci. Obecnie przedmiotowa umowa została rozwiązana przez Województwo, w związku z niepłaceniem czynszu przez operatora. Operator uznaje rozwiązanie umowy za bezskuteczne i nie zwrócił w wyznaczonym

terminie przedmiotu dzierżawy właścicielowi – Województwu Świętokrzyskiemu. W konsekwencji Województwo Świętokrzyskie złożyło pozew do sądu powszechnego o zwrot sieci z jednoczesnym wnioskiem o zabezpieczenie przedmiotu roszczenia poprzez ustanowienie na czas trwania postępowania sądowego zarządu przymusowego nad Siecią Szerokopasmową i wyznaczenie jako zarządcy Województwa Świętokrzyskiego.

W dniu 4 stycznia 2019r. Sąd Okręgowy w Kielcach wydał postanowienie, w którym do czasu prawomocnego zakończenia postępowania ustanowił zarząd przymusowy nad siecią szerokopasmową i jako zarządcę przymusowego wskazał Województwo Świętokrzyskie (sygn. akt I C 2995/18). Zgodnie z postanowieniem Sądu koszty zarządu przymusowego obciążają powoda tj. Województwo Świętokrzyskie z prawem do regresu względem pozwanego tj. Operatora Infrastruktury.

Dodatkowo Sąd zobowiązał Operatora Infrastruktury do zachowania bezwzględnej ciągłości bezprzerwowego działania sieci. W konsekwencji Województwo jako zarządca przymusowy z dniem 1 marca 2019r. w oparciu o protokoły przejęcia podpisane w lutym 2019r. przejęło od Operatora Infrastruktury całkowity zarząd nad siecią szerokopasmową w tym m.in. dostęp do sprzętów oraz urządzeń, klucze do węzłów, i studni, klucze licencyjne, karty kodowe, dostęp do systemów informatycznych, skany umów zawartych zarówno z kontrahentami jak i osobami świadczącymi na rzecz Operatora usługi na podstawie umów zlecenia, jak również inne dokument i informacje pozwalające na dalszą niezakłóconą i ciągłą eksploatację sieci. Obecnie Województwo dokonuje zmian umów przejętych od Operatora Infrastruktury, poprzez ich aneksowanie.

Obecnie Województwo Świętokrzyskie jest właścicielem sieci i jednocześnie zarządcą przymusowym nad siecią.

Województwo Świętokrzyskie wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.), na podstawie Uchwały Nr XLII/763/10 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 25 października 2010 r. Ponadto Województwo Świętokrzyskie uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

Województwo posiada interpretację indywidualną wydaną m.in. przez Wójta Gminy Mirzec z dnia 20.12.2018 r. znak Fn.3125.1.809.2018.SG oraz interpretacje wydane przez 77 Wójtów lub Burmistrzów gmin w Województwie Świętokrzyskim, w którym potwierdzone zostało stanowisko, że na Województwie Świętokrzyskim nie ciąży obowiązek podatkowy podatku od nieruchomości i tym samym brak będzie obowiązku składania deklaracji w tym podatku.

Obecnie w związku z postanowieniem Sądu z dnia 4 stycznia 2019r. w zakresie ustanowienia na nieruchomościach zarządu przymusowego zmianie uległ stan faktyczny w tym zakresie i zasadne wydaje się wnioskodawcy ponowne uzyskanie interpretacji.

Wnioskodawca w przedmiotowym wniosku wnosi o wyjaśnienie, czy prowadzenie w/w działalności w zakresie telekomunikacji polegającej na dostarczeniu infrastruktury telekomunikacyjnej oraz usług korzystania z sieci telekomunikacyjnej na rzecz operatorów komunikacyjnych w ramach realizacji projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie”, stanowiącej zadanie własne o charakterze użyteczności publicznej przez Województwo będące jednocześnie właścicielem sieci, jak i zarządcą przymusowym tej sieci, powoduje po stronie Województwa Świętokrzyskiego powstanie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości od budowli zrealizowanej w ramach w/w projektu, a w konsekwencji obowiązku składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania podatku.

Stanowisko wnioskodawcy:

Zdaniem wnioskodawcy opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości podlegają jedynie te budowle lub ich części, które są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych). Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z

dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

Zgodnie z pojęciem budowli zawartym w prawie budowlanym, przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową (art. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane). Zgodnie zaś z art. 33 pkt. 3a ww. ustawy przez obiekt liniowy należy rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Działalnością gospodarczą jest zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2019r. Prawo przedsiębiorców działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Stosownie zaś do postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej:

- 1) budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych;
- 2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 3) świadczyć, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz:
 - a) przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
 - b) podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,
 - c) użytkowników końcowych - w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7.

Działalność ta należy do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej jednostki samorządu terytorialnego. Jednostka samorządu terytorialnego wykonuje tę działalność na podstawie uchwały organu stanowiącego.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt. 15a ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie województwa samorząd województwa wykonuje zadania o charakterze wojewódzkim określone ustawami, w szczególności m.in. w zakresie telekomunikacji.

Działalność Województwa w zakresie telekomunikacji nie stanowi działalności gospodarczej. Stanowisko to znalazło również akceptację w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia

13 stycznia 2017 r. (sygn. akt II FSK 2818/16).

Zdaniem wnioskodawcy na brak statusu podatnika podatku od nieruchomości przez Województwo w przedmiotowej sprawie nie ma wpływu to, że Województwo posiada również status zarządcy przymusowego nad siecią. Zgodnie z art. 754 (4) par. 1 kodeksu postępowania cywilnego zarząd przymusowy wykonuje się według przepisów o zarządzie w toku egzekucji nieruchomości. Zgodnie z art. 935 par. 1 kodeksu postępowania cywilnego zarządca zajętej nieruchomości obowiązany jest wykonywać czynności potrzebne do prowadzenia prawidłowej gospodarki. Ma on prawo pobierać zamiast dłużnika wszelkie pożytki z nieruchomości, spieniężać je w granicach zwykłego zarządu oraz prowadzić sprawy, które przy wykonywaniu takiego zarządu okażą się potrzebne. W sprawach wynikających z zarządu nieruchomością zarządca może pozywać i być pozywany. Województwo w celu zachowania bezwzględnej ciągłości bezprzerwowego działania sieci przejęło dostęp do sieci niemniej jednak do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sporu pozostaje tzw. właścicielem nieposiadającym Kwestia bowiem wydania sieci przez Operatora Infrastruktury jest przedmiotem toczącego się sporu przed sądem powszechnym. Fakt dostępu do sieci stanowi konsekwencje postanowienia sądu o zabezpieczeniu przedmiotu pozwu w postaci ustanowienia zarządcy przymusowego. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2018r. sygn.. akt II FSK 3769/17 stwierdzono, że ustanowienie zarządcy nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym nie oznacza oddania nieruchomości temu zarządcy w posiadanie samoistne.

Województwo w dalszym ciągu realizuje działalność telekomunikacyjną w ramach działań własnych o charakterze użyteczności publicznej. Nie można jej zatem uznać za działalność gospodarczą. Ponadto Województwo Świętokrzyskie uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji, a jednostki które posiadają taki wpis nie działają jako przedsiębiorca, a realizowana przez nie działalność telekomunikacyjna nie może być uznana za działalność gospodarczą.

Zarząd przymusowy nie jest posiadaniem samoistnym. Zarządcy przymusowego nie sposób zaliczyć do podmiotów wskazanych w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych.

W związku z tym – zdaniem wnioskodawcy - brak jest podstaw do uznania, że Województwo jest obowiązane do składania deklaracji na podatek od nieruchomości oraz opłacania tego podatku w przedmiotowej sprawie od chwili, kiedy doszło do przejścia w zarząd przymusowy sieci szerokopasmowej, tj. począwszy od 1 marca 2019r.

Stanowisko organu podatkowego w sprawie przedstawionego stanu faktycznego.

Biorąc pod uwagę przedstawiony we wniosku zaistniały stan faktyczny w świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko wnioskodawcy wyrażone we wniosku z dnia 29.05.2019 r. należy uznać za prawidłowe.

W odniesieniu do podatku od nieruchomości, zasady wymiaru, przedmiotu i podmiotu opodatkowania regulują przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r., poz.1445 z późn. zm.). Z literalnego brzmienia art.2 ust.1 u.o.p.i.o.l. wynika, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z kolei z art. 3 ust. 1 powyższej ustawy wynika, że podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;

- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
- a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

Przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych definiują także pojęcie budowli. Stosowna definicja zawarta jest w art.1a ust.1 pkt.2 w/w ustawy. Zgodnie z nią pod pojęciem budowli należy rozumieć „obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem”. Budowla stanowi przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości jedynie w przypadku, gdy jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej, co wynika z art. 2 ust. 1 pkt.3 powyższej ustawy. Wspomniane przepisy wymienionej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wyraźnie odsyłają do przepisów innych ustaw. Po pierwsze, w zakresie definicji budowli do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane (Dz. U. z 2018 r., poz.1202 z późn. zm.), zaś w odniesieniu do pojęcia działalności gospodarczej do przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r., poz.646 z późn. zm.). Zatem uzupełnienie przewidzianej w u.o.p.i.o.l. definicji budowli wymaga odwołania się do treści art.3 pkt.3 u.p.b., zgodnie z którym przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Natomiast art.3a ust.3 powyżej wspomnianej ustawy zawiera definicję legalną obiektu liniowego, przez który należy rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Wspomniany przepis wyraźnie wskazuje, że kable zainstalowane w kanalizacji kablowej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego, a więc nie stanowią budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Jak już uprzednio wspomniano definicja działalności gospodarczej na gruncie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych odsyła do definicji zawartej w ustawie Prawo przedsiębiorców. Działalnością gospodarczą, o której mowa w u.p.b jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Działalność województwa świętokrzyskiego w zakresie telekomunikacji wykonywana jest na podstawie ustawy z dnia 7 maja 2010 roku o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.). Zgodnie z art.2 ust.1 pkt.1 przedmiotowej ustawy siecią szerokopasmową jest sieć telekomunikacyjna służąca do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu. Dostęp określa się jako szerokopasmowy, jeżeli wydajność łącza nie jest czynnikiem ograniczającym możliwość uruchomienia aplikacji dostępnych w sieci. Literalne brzmienie art.3 ust.1 u.w.r.u.i.s.t. stanowi, iż jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej budować lub eksploatować infrastrukturę

telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych; dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej; świadczyć, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz ustawowo określonych podmiotów. Działalność telekomunikacyjna, o której mowa w art.3 ust.1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, niebędąca działalnością gospodarczą, prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego, także w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej, jak również w formie porozumienia, związku lub stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego, porozumienia komunalnego, spółki kapitałowej lub spółdzielni z udziałem jednostki samorządu terytorialnego wymaga uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

Województwo Świętokrzyskie uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w przedmiotowym zakresie. Powyższa działalność należy do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej jednostki samorządu terytorialnego i nie stanowi działalności gospodarczej.

Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 16 maja 2018 roku (sygn. I SA/Lu 178/18) stwierdzono, iż kwestię prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostkę samorządu terytorialnego w zakresie określonym w art.3 ust.1 u.w.r.u.s.t. przesądza przepis art.5 w/w ustawy. Zdaniem sądu „Dla przedstawionej oceny nie ma znaczenia to, że zapewnienie przez Województwo dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej miało się odbywać za pośrednictwem operatorów sieci dostępowych, bowiem przepis ten określa zasadnicze rodzaje działań jednostki samorządu terytorialnego w sektorze telekomunikacyjnym, przy czym te rodzaje działalności może realizować sama czyli bezpośrednio jak i je udostępniać przedsiębiorcom i innym dysponentom. Przepis zezwala jednostkom samorządu terytorialnego także na bezpośrednie wykonywanie działalności w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych dla użytkowników końcowych. Z kolei z art.5 u.w.r.u.s.t. wynikają różnego rodzaju formy organizacyjno-prawne działalności (...) z tym tylko zastrzeżeniem, że wszystkie te przypadki wymagają uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji. To, że art.5 u.w.r.u.s.t. ma zastosowanie do art.3 ust.1 tej ustawy wynika ze wskazania w nim na art.3 ust.1 i stwierdzenie, że działalność tę wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy – Prawo telekomunikacyjne, co dotyczy tak bezpośredniej, jak i pośrednich form działalności”. Jak dalej stwierdza Sąd w przywołanym wyroku nie sposób się zgodzić z zaproponowaną przez organ interpretacją przepisu art.5 powyższej ustawy. Zdaniem organu „Gdy jednostka samorządu terytorialnego wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji nie w ramach działalności gospodarczej, to obowiązują ją zasady określone w ustawie Prawo Telekomunikacyjne”. Analogiczny pogląd poparł między innymi także Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 13 kwietnia 2016 r. I SA /Wr 2001/15. W ocenie sądu „Kwestię prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostkę samorządu terytorialnego w zakresie art.3 ust.1 u.w.r.u.s.t. przesądza art.5 tej ustawy przyjmując w istocie, że działalność, o której mowa w art.3 ust.1 u.w.r.u.s.t., wykonywana przez jednostkę samorządu terytorialnego, nie jest działalnością gospodarczą”. We wspomnianym powyżej wyroku sąd uznał, iż „Z uwagi na powyższą ocenę należało stwierdzić, że ”A” nieprawidłowo przyjął w zaskarżonej interpretacji indywidualnej, że w zakresie dostępu do sieci szerokopasmowej i innych działań wskazanych w art.3 ust.1 u.w.r.u.s.t., Województwo (...) prowadzi działalność gospodarczą. Uznanie, że działania jednostki samorządu terytorialnego wskazane w powołanym art.3 ust.1 nie stanowią działalności gospodarczej, przesądzone zostało w ustawie (u.w.r.u.s.t.), a zatem bezprzedmiotowe jest poszukiwanie cech tej działalności i odnoszenie się do ogólnej definicji działalności gospodarczej przewidzianej w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (wcześniej powołanej)”.

Reasumując powyższe stwierdza się, iż działalność prowadzona przez Województwo Świętokrzyskie w zakresie określonym w art. 3 ust.1 ustawy z dnia 7 maja 2010 roku o wspieraniu

rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz.2062 z późn. zm.) przesądza przepis art.5 tejże ustawy, przyjmując w istocie, że działalność, o której mowa w art.3 ust.1 u.w.r.u.s.t. wykonywana przez jednostkę samorządu terytorialnego nie jest działalnością gospodarczą.

Odjęcie dłużnikowi - właścicielowi zajętej nieruchomości w trybie art. 935 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1822 ze zm.) zarządu tą nieruchomością nie uchyla ciężącego na nim z mocy art. 3 ust. 1 pkt 1 7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 849 ze zm.) obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości; zarządca ustanowiony w trybie art. 931 § 2 k.p.c. działa na zewnątrz, tj. wobec osób trzecich na cudzą rzecz i w cudzym interesie, z samego faktu odjęcia zarządu i przekazania go innemu podmiotowi nie można natomiast domniemywać oddania nieruchomości w posiadanie samoistne (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2018r., sygn.. akt II FSK 3769/17). Stanowisko to tut. Organ w pełni podziela. W przypadku więc ustanowienia zarządcy przymusowego w trybie art. 752 (4) par. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1822 ze zm.), do którego to zarządu stosuje się odpowiednio przepisy o zarządzie w toku egzekucji na mocy art. 935 par. ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1822 ze zm.), nie zostaje on również posiadaczem samoistnym. W powyższym wyroku Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza: „Wymaga podkreślenia, że zgodnie z art. 336 k.c., posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Posiadanie nieruchomości tym samym sprowadza się do władania nieruchomością pod określonym tytułem prawnym oraz działania posiadacza we własnym imieniu, na swoją rzecz i we własnym interesie. Zarząd nad nieruchomością w toku postępowania egzekucyjnego sprowadza się natomiast do podejmowania przez zarządcę czynności faktycznych i prawnych potrzebnych do prowadzenia prawidłowej gospodarki. Zarząd nieruchomością w postępowaniu egzekucyjnym pełni przede wszystkim funkcję zabezpieczającą i gwarantującą utrzymanie wartości przedmiotu egzekucji. Zarządca ustanowiony w trybie art. 931 § 2 k.p.c. działa tym samym na zewnątrz, tj. wobec osób trzecich na cudzą rzecz i w cudzym interesie. Z samego faktu odjęcia skarżącej zarządu i przekazania go innemu podmiotowi nie można domniemywać oddania nieruchomości w posiadanie samoistne. W konsekwencji przerzucenie obowiązku podatkowego na zarządcę nieruchomości nie jest możliwe.”

Wobec powyższego w świetle obowiązującego prawa należy uznać, że Województwo Świętokrzyskie realizując zadania w zakresie telekomunikacji wynikające z art.14 ustawy o samorządzie województwa nie jest zobowiązane do opłacania podatku od nieruchomości od budowli wchodzących w skład Sieci Szerokopasmowej Polski Wschodniej wybudowanej przez w/w jednostkę samorządu terytorialnego w związku z realizacją projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie”. Województwo Świętokrzyskie nie jest zobowiązane również do opłacania podatku od nieruchomości od budowli wchodzących w skład Sieci Szerokopasmowej Polski Wschodniej wybudowanej przez w/w jednostkę samorządu terytorialnego w związku z realizacją projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej – województwo świętokrzyskie” jako ustanowiony przez Sąd zarządca przymusowy.

Powyższe oznacza, że stanowisko Zarządu Województwa Świętokrzyskiego przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości z dnia 29 maja 2019 roku (data wpływu do urzędu 05 czerwca 2019 roku) uznaję za prawidłowe.

Niniejsza interpretacja wydana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia wniosku i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 14na Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1) z zastosowaniem art. 119a;

2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Zgodnie z art.14c § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r., poz. 800 z późn. zm.) stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach. Skargę wnosi się po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art.52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2018 r., poz.1302).

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeśli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tegoż wezwania (art. 53 § 2 powyższej ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art.54 § 1 w/w ustawy) na adres Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyce ul. Skalbmierska 5, 28-440 Działoszyce.

BURMISTRZ
Miasta i Gminy
Stanisław Porada
Stanisław Porada

Otrzymują:

1. Urząd Marszałkowski Województwa Świętokrzyskiego
al. IX Wieków Kielc 3, 25-516 Kielce
2. a/a